

ταύρων, ὀφθαλμούς, αἱμοδίφους, ἵππους νεκρούς, λάμψεις ξιφῶν.

Ἐλαβον τὴν συντομωτέραν ὁδὸν διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν μου, μόλις δὲ ἔφθασα ἐρρίφθην ἐπὶ τῆς κλίνης μου καὶ ἐκοιμήθην βαθύτατα.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης ἔσπευσεν ἡ οἰκοδέσποινα νὰ μὲ ἐρωτήσῃ :

— Λοιπόν ; Πῶς σὰς ἐφάνη ; Διασκεδάσατε ; θὰ ξαναπαῖτε ; Τί λέγετε ;

— Δὲν εἰξεύρω, ἀπεκρίθην, μοῦ φαίνεται ὅτι ὠνειρεύθην, θὰ σὰς τὰ εἰπῶ ἔπειτα, ἔχω ἀνάγκην νὰ σκεφθῶ.

Ἦλθε τὸ σάββατον, ἡ παραμονὴ τῆς δευτέρας παραστάσεως.

— Θὰ παῖτε ; μὲ ἠρώτησεν ἡ οἰκοδέσποινα.

— Ὅχι... ἀπεκρίθην, πᾶν ἄλλο σκεπτόμενος.

Ἐξῆλθον, διέσχισα τὴν ὁδὸν Ἀλκαλά, εὐρέθην, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἔμπροσθεν τοῦ γραφείου ὅπου πωλοῦνται τὰ εἰσιτήρια. Ἦτο πλῆθος ἀπειρον. Εἶπον μέσα μου :

— Νὰ ὑπάγω ;... Ναί ;... Ὅχι...

— Θέλετε ἓνα εἰσιτήριο ; μὲ ἠρώτησε παιδίον τι, « un asiento de sombra, tendido numero seis, barrera quince reales ; » (ἐν καθίσμα εἰς τὴν σκιάν, βαθμὶς ἀριθμὸς ἕξ, πλησίον τοῦ περιφράγματος, δεκαπέντε βασιλικά).

Καὶ ἐγὼ ἀπεκρίθην :

— Δὸς μου το !

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐννοήσετε καλῶς τὴν φύσιν τοῦ θεάματος τούτου πρέπει νὰ γνωρίζετε τὴν ἱστορίαν του.

Πότε ἐγένετο ἡ πρώτη ταυρομαχία ὠρισμένως δὲν εἶνε γνωστόν· ἡ παραδοσις διηγείται ὅτι ὁ Cid Campeador (Κιδ ὁ Μαχητὴς) ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἱππότης, ὁ ὅποτος κατήλθε μὲ τὸ δόρυ εἰς τὴν κονίστραν καὶ ἐφόρευεν ἀπὸ τοῦ ἵππου τὸ φοβερόν θηρίον. Ἐκτοτε οἱ εὐγενεῖς νέοι ἐπεδόθησαν μετὰ μεγάλου ζήλου εἰς τὰ γυμνάσια ταῦτα.

Καθ' ὅλας τὰς ἐπισήμους ἑορτὰς ἐγένοντο ταυρομαχίαι, μόνον δὲ εἰς τοὺς εὐγενεῖς ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ μάχωνται. Αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς κατήρχοντο εἰς τὸ στάδιον.

Καθ' ἅπαντα τὸν μεσαίωνα τοῦτο ἦτο τὸ ἀγαπητόν θέαμα τῶν αὐλῶν καὶ ἡ προσφιλές ἄσκησις τῶν μαχητῶν, ὅχι μόνον μεταξὺ τῶν Ἰσπανῶν, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν Ἀράβων ἀκόμη. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἡμιλλῶντο ἐν τῇ ταυρομαχικῇ κονίστρᾳ ὡς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Ἰσαβέλλα ἡ Καθολικὴ ἠθέλησε νὰ ἐμποδίσῃ τὰς ταυρομαχίας, διότι, ὅταν παρέστη εἰς μίαν ἐκ τούτων, κατελήφθη ὑπὸ φρίκης, ἀλλ' οἱ πολλοὶ καὶ ἰσχυροὶ θαυμασται τῶν ταυρομαχιῶν τὴν ἀπέτρεψαν ἀπὸ τοῦ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν της.

Μετὰ τὴν Ἰσαβέλλαν, αἱ ταυρομαχίαι ἔλαβον μεγάλην διάδοσιν.

Κάρολος ὁ Ε' ἐφόρευσε διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χειρὸς ἓνα ταῦρον εἰς τὴν Μείζονα Πλατεῖαν τῆς Βαλλαδολίδου. Ὁ Φερδινάνδος Πιτσάρος, ὁ περιώνυμος κατακτητὴς τοῦ Περού, ὑπῆρξεν ἐξοχος torero. Ὁ βασιλεὺς Δὸν Σεβαστιανὸς τῆς Πορτογαλλίας ἔδρεψεν ἐπανειλημμένως τὴν δάφνην ἐν τῷ σταδίῳ. Φίλιππος ὁ Γ' διεκόσμησε τὸν Κίρκον τῆς Μαδρίτης. Φίλιππος ὁ Δ' ἠγωνίσθη ἐν αὐτῷ. Κάρολος ὁ Β' παρέσχε τὴν προστασίαν εἰς τοὺς τὰς ταυρομαχίας.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΤΙΣ ΕΙ! ΑΛΤ!

Τὸ ὀρολόγιον τοῦ πανεπιστημίου τῆς Κατάνης ἐσήμανε δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεσυρόμην εἰς τὴν οἰκίαν μου καπνίζων ἡδέως μικρὸν Καβούρ. Ἐπέστρεφον ἐκ τοῦ θεάτρου Arena Pacini.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, τὸ ὁμολογῶ, παρετήρουν μᾶλλον τὰ θεωρεῖα βρίθοντα χαριεστάτων δεσποινίδων, παρὰ τὴν σκηρὴν πλήρη ἡμιγύμων ἡθοποιῶν, αἵτινες, σὰς βεβαιῶ, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐφιλοδώρουν παρατεταμένα... χαρμήματα.

Ἐβᾶδιζον διὰ τινος στενωπῆς καὶ ἐρήμου ὁδοῦ· ὁ οὐρανὸς ἦτο γαλήνιος, σπινθηροβόλος, καὶ οἱ ἀστέρες ἔλαμπον τόσῳ ζωηρῶς, ὥστε καθίστων ὠχρότερον τὸ φῶς τῶν φανῶν τῆς πόλεως.

* *

Ἡ νύξ ἦτο ἐκ ἐκείνων, αἵτινες ἐμπνέουσι τὸν ποιητὴν, αἵτινες ὁμιλοῦσιν εἰς τὴν καρδίαν τὴν εὐαίσθητον καὶ εὐγενῆ.

Πάντες εἶχον ἀποσυρθῇ. Οὐτε ἐν βῆμα ἐτάραττε τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ οἶοναι μυστηριώδη σιγὴν τῆς ὁδοῦ· μόνον μακρόθεν ἠκούετο ὁ κρότος ὀχήματός τινος ἀργοπορήσαντος καὶ εἰτα... οὐδὲν πλέον.

Ὡ!... εἶνε ὥραία ἡ αὐγὴ τὴν ὁποίαν χαιρετίζουσι τὰ ἄσματα καὶ τὰ ἀρώματα· εἶνε ὥραία ἡ πρωΐα, ἥτις καλεῖ τὸ πᾶν εἰς νέαν ζωὴν· εἶνε ὥραία ἡ ροδόχρους δύσις, ἥτις περιβάλλει τὰ ὄρη διὰ πέπλου κυανοαυγοῦς, ἥτις χρυσίζει τὸ κύμα, ἀλλὰ διὰ τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς εἶνε ὥραιότερα ἡ νύξ ἡ ἀτάραχος, ἡ ποιητικὴ, ἡ μυγευτικὴ.

Ἡ κίνησις, ὁ θόρυβος τῆς ἡμέρας ταράττουσι τὰς εὐγενεῖς σκέψεις, ἀποδιώκουσι τὰς γλυκεῖας εἰκόνας, αἵτινες παρίστανται εἰς τὴν ζωηρὰν φαντασίαν.

Εἰς μόνην τὴν νύκτα ἐμπιστευόμεθα τὰ ρόδινα ὄνειρά τοῦ ἔρωτος, καὶ τοὺς στεναγμοὺς τῶν κρυφίων θλίψεων.

* *

Εἶχε σημάνει ἡ τρίτη ὥρα !

Οὐδὲν φῶς διεκρίνετο πλέον διὰ τῶν παραθύρων. Ὅλοι ἐκοιμῶντο, καὶ θὰ ἔλεγέ τις ὅτι μόνος ἐγὼ ἔμενον ἀκόμη ἔξω.

Ἐτάχυνον τὰ βήματά μου καὶ ὀλίγον ὑπελείπετο εἰσέτι ὅπως φθάσω εἰς τὴν Πλατεῖαν τῶν Μαρτύρων, ὅτε ἔστην αἰφνιδίως. Ἐκ τοῦ παραθύρου πενιχροῦ τινος οἰκίσκου ἐξήρχετο ἀκτὶς φωτὸς διαγράφουσα σκιὰν ἀσθενεστάτην ἐπὶ τοῦ κατέναντι τοίχου. Τίς ἄρά γε ἠγγρύπνει ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ ;

Σπουδαστὴς τις ἴσως ζητῶν νὰ ὑποκλέψῃ τὰς ὥρας τοῦ ὕπνου, ὅπως ἀναπληρώσῃ τὰς καταναλωθείσας ματαίως τὴν ἡμέραν ; Ἄλλος τις μὴ εὐρίσκων ἡσυχίαν οὔτε ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ζητῶν ἀνακούφισιν εἰς τὴν δροσερὰν τῆς νυκτὸς αὐραν ; ἢ τίμιός τις καταστηματοῦρχος ἐπιθεωρῶν τοὺς λογαριασμοὺς τῆς ἡμέρας ;

Οὐδὲν τούτων !

Ἐπλησίασα πρὸς τὸ παράθυρον, ὅπερ εὐτυχῶς εὐρίσκετο πολὺ χαμηλὰ, καὶ ἤρχισα νὰ παρατηρῶ μετὰ μεγίστης ἀδιαφορίας.

Ἦτο πράξις ὅχι τόσον καλὴ, τὸ νὰ παρατηρῶ τὴν νύκτα διὰ τῶν παραθύρων, τὸ γνωρίζω· ἀλλὰ... τί τὰ θέλετε, εἶμαι ὀλίγον περίεργος. Καὶ κατ' ἀρχάς, εἶνε ἀληθές, ἠθέλησα νὰ ἀπόσχω, ἀλλ' ἀκολούθως τὸ ἀπεφάσισα, ὥστε ἐμάντευεν ἡ καρδίξ μου ὅτι ἤθελεν ὠφελήσει ἡ περιεργία μου.

* *

Τῷόντι, μόλις ἐπλησίασα τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τῶν ὕαλων τοῦ παραθύρου, ἡσθάνθην ὅτι τὸ αἷμά μου ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας μου, ὅτι καὶ τι ἀνέκφραστον ἐπίεσε τὴν καρδίαν μου, ὥσπερ θέλον νὰ σφίγῃ αὐτήν... καὶ ἔμεινα ἐκεῖ ἐννεός.

Παρετήρησα μετὰ προσοχῆς καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ, ἵνα ἴδω μὴ ἤρχετό τις, ἔριψα τὸ σιγάρον, οὐτινος ἐλάχιστον μέρος ἐσώζετο εἰσέτι, καὶ ἤρχισα ἐκ νέου νὰ βλέπω ἐντός.

Τί εἶχον παρατηρήσει!

Πλησίον τραπέζης τινὸς ἐκάθητο νεανὶς εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένη, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τῆς. Ἦτο ὡχρὰ, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, ὀλόμαυροι καὶ ἐκφραστικοί, διετήρουν τὰ ἴχνη προσφάτων δακρύων, οἱ δὲ συνεχεῖς στεναγμοὶ τῆς ἐμαρτύρουν πόσον ὑπέφερε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Πόσον ἦτο ὠραία ἐν τῇ στάσει ἐκείνῃ! Τὸ ὡχρὸν καὶ περίλυπον αὐτῆς πρόσωπον, ὅπερ καθίστων θαυμασίως ἐκφραστικὸν δύο μεγάλοι μαῦροι ὀφθαλμοί, ἡ πυκνὴ καὶ εἰς μυρίους βοστρύχους πύπτουσα ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς κόμη, τῇ ἔδιδον ὅψιν τόσῃ χαρίεσσαν καὶ θελκτικὴν, ὥστε σχεδὸν ἐκστατικὸς τὴν ἐθεώρουν. Οἱ ὀφθαλμοὶ μου δὲν ἀπεσπῶντο πλέον ἀπ' αὐτῆς, ἡ καρδία μου ἐτάχυνε τοὺς παλμούς τῆς καὶ ἐφαίνετο ὅτι συνεμερίζετο τὸ ἄλγος αὐτῆς.

Ἀλλὰ διατί ἄρα ἠγρύπνει τὴν ὥραν ἐκείνην; Δὲν ἀνεγίνωσκε, δὲν εἰργάζετο καὶ ἐφαίνετο βεθυισμένη εἰς ἀλγεῖνὰς σκέψεις... Ὑψίστη θεέ!... Αἰφνης ῥίγος ψυχρὸν ἐπάγωσε τὸ αἷμά μου καὶ ἐγενόμην ἐκτὸς ἐαυτοῦ.

— Τί κωμῳδία εἶνε αὕτη! ἀνέκραξα.

Νεανίας τις δεκαοκταέτης, ὠραῖος, ἔχων θελκτικὴν τὴν μορφήν καὶ μέτριον τὸ ἀνάστημα, ἐπλησίασεν αἰφνιδίως πρὸς τὴν κόρην, τὴν παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετ' ἀνεκφράστου περιπαθείας, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν ἐσφίγξεν εἰς τὴν ἀγκάλην του, λέγων:

— ὦ, Ἐβελίνα μου, μὴ κλαίεις, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνη ἄλλως, τὸ εἰξεύρεις...

Καὶ ἐνῶ τὴν ἐσφίγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἡ καρδία του ἡσθάνετο τοὺς παλμούς τῆς καρδίας τῆς, διπλοῦς ἠκούσθη ἤχος φιλήματος, ὥς τις φωνὴ ἀγνωστος εὐλογούσα τὸ ἐναγκάλισμα ἐκεῖνο!

— Ἄ! πανοῦργοι, ἀνέκραξα ὅπισθεν τοῦ παραθύρου, τί πράγματα εἶνε αὐτά!

— Σιωπή... σιωπή, Ροβέρτε, εἶπεν ἡ νέα, σημαίνει τὸ ὠρολόγιον... τέσσαρες.

— Τέσσαρες, ἐπανελάβεν ὁ νέος, λοιπὸν ἄς φύγωμεν... τὰ πάντα εἶνε ἔτοιμα... Ἐβελίνα, θάρρος... οὐδεὶς μὲς βλέπει κατὰ τὴν ὥραν ταύτην... ὅλοι κοιμῶνται.

Καὶ οὕτω λέγων ἔλαβεν ὑπὸ μάλης δέματι, ἐνῶ ἡ κόρη περιεβάλλετο ἐν σπουδῇ μελαίνῃν ἐφειστρίδῃ ἐρεάν.

* *

Ἐγὼ ἔμενον ἐκεῖ ἐκστατικὸς, φρυάττων. Ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ἐπάγωνε τὸ αἷμά μου καὶ ἐφοβούμην μὴ ἀνακαλυφθῶ κατὰ τὴν τόσῃ παράδοξον ἐκείνην στιγμὴν.

— Τώρα ἐννοῶ περὶ τίνος πρόκειται, πανοῦργοι, ἀνέκραξα. Καλὰ, λοιπὸν περιμένετε καὶ ἐγὼ σας διορθῶ... Πρὸς στιγμὴν ἠναγκάσθην νὰ στρίψω τοὺς ὀφθαλμούς μου, διότι οἱ δύο φυγάδες ἤρχοντο πρὸς τὸ παράθυρον.

Ἀπεμακρύνθην ὀλίγον, καὶ μετ' οὐ πολὺ τὸ παράθυρον ἤνοιξε.

— Τώρα θὰ ἴδῃτε, εἶπον κατ' ἐμαυτόν.

— Ἐβελίνα, θάρρος, ἐπανελάμβανεν ὁ νέος θάρρος...

Ἦδη εἶχον θέσει τοὺς πόδας των ἐκτὸς τοῦ παραθύρου, ὅτε αἰφνης παρουσιάζομαι πρὸ αὐτῶν.

— Τίς εἶ! ἄλτ! ἐφώνηξεν θορυαλῆς καὶ μετὰ φωνῆς ἐμποιοῦσης τρόμον.

Πρὸ τοῦ αἰφνιδίου ἐκείνου κεραυνοῦ, οἱ δύο φίλοι κατετρόμαξαν. Ἐννόησα ὅτι ἔτρεμον πλέον ἐμοῦ καὶ ἐν σπουδῇ ἀπεσύρθησαν.

— Ροβέρτε, ἐφώνηξε περίτρομος ἡ κόρη.

— Ἐβελίνα, εἶμαι ἐδῶ... μὴ φοβῆσαι, ἀπεκρίθη ὁ νέος.

Καὶ τὸ παράθυρον ἐκλείσθη, ἐνῶ ἐγὼ παταγωδῶς ἐγέλων!

Ἦτο ἤδη πολὺ ἄργά. Ἐσκέφθην ὅτι ὀλίγος ὕπνος ἦτο ἀναγκαῖος καὶ διηυθύνθην πρὸς τὴν οἰκίαν μου.

[Ἐκ τοῦ ἱαλικοῦ]

Β.

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ζ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ Η' ἔτος.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος ἔτους νὰ σπεύσωσι πρὸς ἀπότισιν αὐτῆς. **Ἡ Διεύθυνσις.**

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν τοῖς κκ. ἀναγνώσταις ἡμῶν ὅτι τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», προσεχῶς θὰ ἐκτυπῶνται δι' ὅλως νέων στοιχείων, ἅτινα πρὸ πολλοῦ παρηγγέλθησαν εἰς τὰ μοναδικὰ ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν Καταστήματα τοῦ ρέκτου κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου. Οὕτω τὸ ἡμέτερον τυπογραφεῖον ἐξ ὀλοκλήρου ἀνακαινιζόμενον θὰ δέχνηται καὶ οἷας-δύποτε τυπογραφικὰς ἐργασίας, μετὰ κομψότητος καὶ ἀκριβείας ἐκτελουμένας, εἰς τιμὰς λίαν εὐθηνὰς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΙΑΤΡΟΓ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ — ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ — Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ.

Τεμῶνται :

Ἐν Ἀθῆναις δρ. 13, ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 14, τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 14.

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» προηγουμένων ἐτῶν εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖ ἡμῶν, ὁδὸς Πρωαστείου, ἀριθ. 10.

Hebe's

Hair Restorer Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφὴ, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει· εἶναι ἄχρουν καὶ διαυγὲς ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθῆναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης» ὁδὸς Πρωαστείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **δραχμὰς ἑπτά**. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).